

βλαχούρα, βλαχουριά 1. 2) Ἡ χαρακτηριστική ὁσμὴ τοῦ Βλάχου ἢ ἡ ιδιότης, ὁ τρόπος συμπεριφορᾶς αὐτοῦ, ἀγροικία, χυδαιότης Μακεδ. (Βλάστ.): *Μυρίζ' βλαχ'νιές* Συνών. βλαχιά 1, βλαχίλα 1, βλαχουριά 2.

βλαχούρα ἡ, Δλουκοπ. Ποιμεν. Ρούμελ. 16 — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. *Βλάχος* καὶ τῆς καταλ. -οῦρα. *Βλαχουνιά* 1, ὁ ἰδ.

βλαχουριά ἡ, Πελοπν. (Ἀρκαδ. Κορινθ. Μεσσ.) — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. *Βλάχος* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ουριά.

1) *Βλαχουνιά* 1, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν. 2) *Βλαχουνιά* 2, ὁ ἰδ., Πελοπν. (Μεσσ.): Παροιμ.

Ἡ *Βλάχος* καὶ ἄν ξεβλαχίσῃ, βλαχουριά θὰ μυρίσῃ (διὰ τὴν σημ. ἰδ. βλαχιά 1).

Βλαχούτσικο τό, Μλελέκ. Ἐπιδόρπ. 48.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. *Βλάχος* διὰ τῆς καταλ. -οὔτσικο, δι' ἣν ἰδ. -οὔτσικος.

Μικρός, νεαρός Βλάχος: Ἄσμ.

Ὡς νὰ σελλώσ' ὁ Κωσταντῆς, νὰ καλλιτδέψ' Ἀλέξιν, καὶ τὸ μικρὸ Βλαχούτσικο καλλιτδεμένο βρέθῃ.

Συνών. *Βλαχούλλης*.

Τὸ ἄρσεν. *Βλαχούτσικος* ὡς ἐπόν. Εὐβ. (Λίμν).

βλαχοχώρι τό, πολλαχ. βλαχονχώρ' πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. *Βλάχος* καὶ τοῦ οὐσ. χωρίο.

Χωρίον Βλάχων: Φρ. Ἐγινε σωστὸ βλαχοχώρι (ἐπὶ θεωρυβώδους συγκεντρώσεως) Πελοπν. (Μάν.): Ἄσμ.

Τὸ μάθатаν τί γίνῃκε πάνου 'ς τὰ βλαχοχώρια;

Πελοπν. (Λιγουρ.)

Κίνησιν οὐ Βλαχονστεργίους | γιὰ νὰ πάῃ 'ς τὰ βλαχοχώρια Μακεδ. (Σαμαρ.)

Μᾶς εἶπαν πέρα πέρασε, πέρα 'ς τὰ βλαχοχώρια

CFauriel Chants popul. 20. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ἡπ. Πελοπν. (Λακων.)

βλάπι ἡ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἰων. (Σμύρν.) — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. βλάπις.

1) Βλάβη ἔνθ' ἄν.: Ἀπὸ τῆ γέννα τῆς ἀπόμεινε βλάπι Λεξ. Δημητρ. *Βλάπι* τῆς σοδειᾶς αὐτόθ. Συνών. βλαπιά. 2) Ζημία Ἰων. (Σμύρν.): *Χιλιῶ λογιῶνε βλάπες* ἔχει αὐτὴ ἡ δουλειά.

Πβ. βλάπιμο.

βλαπιά ἡ, Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλάπι ἢ ἐκ τοῦ ρ. βλάφτω καὶ τῆς καταλ. -ιά.

Βλάπι 1, ὁ ἰδ.

βλαπίδι τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλάπι καὶ τῆς καταλ. -ίδι.

1) Ἡ ἀνώμαλος κατάστασις τῶν ἐγκύων γυναικῶν καθ' ἣν αἰσθάνονται σφοδρὰν ἐπιθυμίαν πρὸς ἀσυνήθη ἐδέσματα ἢ ἀντιθέτως ἀποστροφὴν πρὸς ὠρισμένα φαγητά. Συνών. βλάπιμο 3. 2) Πληθ., τὰ ἐπιθυμούμενα ὑπὸ τῶν ἐγκύων γυναικῶν ἐδέσματα.

βλαπίμι τό, Ρόδ. Σύμ. γλαπίμι Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. βλάφτω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίμι.

Συνήθως κατὰ πληθ., τὰ συμπτώματα τῆς ἐγκυμοσύνης, αἱ ὁργανικαὶ διαταραχαὶ τῶν ἐγκύων γυναικῶν ἔνθ. ἄν.: *Εἶναι 'ς τὰ βλαπίμι* τῆς Ρόδ.

βλάπιμο τό, βλάπιμον Κύπρ. Μεγίστ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) Ρόδ. βλάπιμο σύννηθ. καὶ Τσακων. βλάπ'μου βόρ. ἰδιωμ. βλάπ'μον πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.

Ἐκ τοῦ ρ. βλάφτω.

1) Βλάβη, ἐλάττωμα, μειονέκτημα σωματικὸν ἢ ἡθικὸν σύννηθ. καὶ Τσακων.: *Βλάπιμο* τοῦ ποδαριοῦ - τοῦ χειροῦ σύννηθ. Τοῦ βλάπ'μου τ' ἔν' ἀγιάτριφτου Ἀράχ. Ἐπαθ' τοῦ πόδ' τ' βλάπ'μον αὐτόθ. || Φρ. Ἐχ' ψ'λὰ βλάπ'μον (δὲν εἶναι διανοητικῶς ὑγιής) αὐτόθ. || Ποίημ.

Νὰ ζήσουν τὰ παιδάκια μας, νὰ 'χουνε καλὴ τύχη καὶ νὰ μὴ ἰδοῦνε, Φωτεινέ, βλάπιμο 'ς ἓνα νύχι

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,381. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Γ 971 - 2 (ἔκδ. ΣΞανθοῦδ.) «... νὰ πᾶς καλλιὰ 'ς τὸν Ἀδῆ, | παρὰ νὰ κάμῃς τῇ τιμῇς βλάπιμο κι ἀσκημάδι». 2) Ἡ νοσηρὰ ἐπὶ θάνατον ὁποῖαν ὑφίσταται τις ἐπὶ τῇ θέᾳ νεκροῦ ἢ ἐτοιμοθανάτου Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) Συνών. βλαπίος. 3) *Βλαπίδι* 1, ὁ ἰδ., πολλαχ.: Ἐχει κακὸν βλάπιμον, οὐλὴ μέρα φτύν-νει, οὐλὴ μέρα ξερνᾷ Κύπρ. Πβ. βλάπι, βλαπιά, βλαπίος.

βλαπίος ὁ, Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. βλάφτω καὶ τῆς καταλ. -ίος.

Βλάπιμο 2, ὁ ἰδ.

βλεμίριν τό, Πόντ. (Τραπ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Λείψανον, νεκρός: Ἄσμ.

Ἀπέμπρου πάει τὸ κόραδον κι ἀπουπίσ' τὸ βλεμίριν.

βλέμμα τό, κοιν. καὶ Ἀπουλ. Τσακων. βλέμ-μα Εὐβ. (Κουρ. Κύμ. Ὁξύλιθ.) βλέμ-μαν Κύπρ. γλέμμα Θράκ. Κεφαλλ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. βλέμμα.

1) Ἡ κατεύθυνσις καὶ προσήλωσις τῶν κορῶν τῶν ὀφθαλμῶν πρὸς ἐνδιαφέρον ἀντικείμενον ἔνθ' ἄν.: *Σηκῶνω - στρέφω - χαμηλώνω* τὸ βλέμμα. Ἀγριο - γλυκὸ - σκληρὸ - τρυφερὸ - φοβισμένον βλέμμα κοιν. Ὡρ' γεοῦντα τὸ βλέμμα σι (δὲν γελᾷ τὸ βλέμμα του) Τσακων. || Γνωμ. *Βλέμμα χαμηλό, βλέμμα πονηρὸ* Κεφαλλ. || Ἄσμ.

Σὰν ἀστραπὴ τὸ βλέμμα τως, σὰν ἄνεμος τὸ ἰδεῖ τως

Κάρπ. — Ποίημ.

Τότε ἐσῆκωνες τὸ βλέμμα | μέσ' 'ς τὰ κλάματα θολὸ καὶ εἰς τὸ ροῦχο σου ἔσταζ' αἷμα, | πληθὸς αἷμα Ἑλληνικὸ ΔΣολωμ. 2. Συνών. βλεμματιά, ματιά. 2) Χρωματιστὸν μέρος ψηφίδος ἢ θραύσματος πορσελάνης Θράκ. (Τσακίλ.): Ἐχω πέδε ψηφες μὲ βλέμμα καὶ τρεῖς μὲ ταῖβλα.

βλεμματιά ἡ, Θράκ. (Σαρεκκλ.) — Λεξ. Δημητρ. βλεμματιά Μακεδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλέμμα καὶ τῆς καταλ. -ιά κατὰ τὸ συνών. ματιά.

Βλέμμα 1, ὁ ἰδ.: Ἐρριξα μὲ βλεμματιά Μακεδ. || Ἄσμ.

Εἰς ὥραῖον περιβόλι | ρίχνω μία βλεμματιά

Σαρεκκλ.

βλεμματιάζω Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλέμμα.

Ἐπιδρῶ διὰ τοῦ βλέμματος ἐπὶ τινος, βασκαίνω τινά: *Βλεμματίασε* τὸ παιδί καὶ κόντεψε νὰ σκάσῃ. Συνών. βασκαίνω, βασκανίζω, ματιάζω.

* **βλεννοκοίλης** ἐπίθ. βλεννοκοίλης Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βλέννος καὶ κοιλιά.

Ὁ ἔχων πρησμένην τὴν κοιλίαν ὡς ὁ ἰχθύς βλέννος.

